

jednáváním případě, v němž výdělečná schopnost nezletilcova stále ještě trvá a může býti uplatněna, jakmile se naskytne nezletilci místo. Živnostenský pomocník, jímž jest nezletilý, musí bráti už podle povahy svého zaměstnání v počet, že, změní-li místo, bude čas od času bez místa, musí býti pamětliv takové přechodné nezaměstnanosti. Schvaluje tedy dovolací soud správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení a proto bezdůvodnému dovolacímu rekursu nevyhovuje.

### Čís. 10389.

**Pokud nelze odložit exekuci k vydobytí výživného manželských dětí proti otci.**

**Nárok dětí na výživné nemůže býti zajištěn jistotou podle § 44, druhý odstavec ex. ř.**

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R I 931/30).

Manželský otec navrhl, by byla odložena exekuce, vedená proti němu dětmi k vydobytí výživného. Soud první stolice odklad povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu. **Důvody:** Odklad exekuce jest povolit jen, hrozí-li tomu, kdo žádá za odklad, nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy (§ 44 ex. ř.). V případě, o nějž jde, však nebezpečí takové dlužníku nehrozí. Jde o výživné na dvě nezletilé manželské dívky dlužníka, k němuž nejen podle § 141 obč. zák., nýbrž i podle soudního smíru ze dne 4. prosince 1927 a podle usnesení okresního soudu ze dne 28. února 1929 jest zavázán. Starší z dětí jest narozeno dne 3. února 1917, mladší dne 19. července 1920. Bude-li míti dlužníkova opoziční žaloba úspěch, bude si moci přeplacené výživné započítati na výživné, jež v budoucnosti musí platiti, a při dnešním věku dítek 10 a 13 let není obavy, že by tímto způsobem nedošel úhrady své pohledávky, poněvadž jeho vyživovací povinnost by dříve počínala, čímž by ovšem jeho nárok nezanikl. Škoda, kterou by děti mohly odkladem exekuce, i na vzdělání i na zdraví utrpěti, je jistě nenahraditelnější a pracnější, než škoda, která by snad mohla vzniknouti jich otci a byla by jen škodou hmotnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Podle § 44 první odstavec ex. ř. nesmí býti odklad exekuce povolen, může-li býti exekuce dále vedena bez nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné pro toho, kdo žádá za odklad. Jest však uvážiti, že jde podle exekučního titulu o výživné, jehož se má dostati vymáhajícím věřitelkám podle § 141 obč. zák. Jde o úhradu životních potřeb vymáhajících věřitelek s tím i o možnost jejich fysické existence a proto o více, než jen o zájem majetkový. Nesejde na tom,

že jde o výživné za dobu minulou a proto již jen o peněžité plnění, které jest náhradou za poskytování skutečné výživy. To způsobil dlužník sám, nesplniv včas závazek, který mu uložil soud, a z tohoto prodlení, ať bezděčného ať úmyslného nemůže mít prospěch, nemůže mu býti odkladem exekuce umožňováno, by své děti přes příkaz § 141 obč. zák. po dobu sporu ponechával bez zákonité výživy. Z toho dovolací soud usuzuje; že jest zájem vymáhajících věřitelů na vymození výživného, na provedení exekuce nepoměrně mocnější, než dlužníkův zájem na odložení exekuce. Nárok vymáhajících věřitelů nemůže býti zajištěn jistotou podle § 44 druhý odstavec ex. ř., ježto záleží v plnění výživného, které musí býti plněno pravidelně a ihned, má-li vůbec býti dosaženo jeho účele. Jde o úhradu potřeb, které nesnesou odkladu, které musí býti ihned ukojeny. Odložení tohoto plnění mohlo by býti spojeno se zánikem fyzické existence, čímž jest převážen zájem dlužníka na neprovedení exekuce. Rozhodnutí rekursního soudu je správné, vyhovuje věci i zákonu.

### Čís. 10390.

**Nebylo-li rozhodnuto prvním soudem o věcném nároku neb o návrhu ve věci samé, lze se domáhati nápravy i odvoláním i návrhem na doplnění rozsudku podle § 423 c. ř. s.**

**Této zásady jest podle §§ 430 a 514 c. ř. s. a § 78 ex. ř. použití obdobně i tehdy, nevyřídil-li exekuční soud v rozvrhovém řízení všechny věcné návrhy a nerozhodl o všech námitkách věcných, o nichž měl rozhodnouti rozvrhovým usnesením.**

(Rozh. ze dne 11. prosince 1930, R II 351/30).

Firma K. podala rekurs proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, ježto jí nebyla podle § 222 ex. ř. stanovena náhrada 589 Kč, o něž by byla dostala více, kdyby se bylo rozdělení stalo podle poměru všech nemovitostí, které ručí za pohledávku. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Stížnost byla odmítnuta, poněvadž první soud přes návrh stěžovatelky o náhradním nároku vůbec nerozhodl, tento návrh tudíž ani nezamítl ani mu nevyhověl, k čemuž se podotýká, že dosud nebyl ani učiněn návrh na doplnění podle §§ 430, 423 c. ř. s. a 78 ex. ř. Není tu tudíž usnesení, o němž by mělo býti rozhodnuto rekursním soudem.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by o rekursu firmy K. znovu rozhodl.

### Důvody:

Rekursní soud odmítl rekurs proto, že, an exekuční soud nerozhodl o návrhu rekurentky, v rozvrhovém řízení, by jí podle § 222 ex. ř. byl ustanoven náhradní nárok, nebyl učiněn návrh na doplnění usnesení prvního soudu. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. § 423 c. ř. s. jedná